

forud for Overhusets Forkastelse af Finansloven at drage Guld fra alle Sider til Londons Pengemarked. Man vilde netop fra la haute finance's Side have, at det ikke med Føje skulde kunne bebrejdes Lorderne, at de havde sat Landet i en saadan Tilstand, at der var finansielle Vanskeligheder. Derfor bidrog ogsaa la haute finance alt, hvad den kunde — og det var ikke saa lidt, hvad disse Finansomagnater kunde — til at faa Penge rigeligt ind. Til Trods for, at man omvendt bombarderede Pengemarkedet med Skatteanvisninger — Regeringen skulde jo have Pengé, de havde ingen Skatter. — Lykkedes det alligevel paa den ene Side paa Grund af den nys skildrede Pengeoverflod, paa den anden Sidesom Følge af la haute finances Bestræbelser at skabe en ganske overordentlig Pengerigelighed i Februar Maaned. Og hvad der var et ganske ejendommeligt og lige saa sjældent Tilfælde, denne Pengerigelighed var ikke mindre til Stede i Berlin. Der var store Emissioner, som skulde foregaa, og det var i høj Grad af Vigtighed for Berlins Bank, om jeg saa maa sige, at holde Publikum i godt Humør. Som Følge deraf stod man i det givne Øjeblik, i Januar—Februar, i en Situation, hvor ekstraordinære Aarsager, Aarsager, som ikke komme igen, skabte et overordentlig rigeligt Pengemarked. De, der nu, som jeg f. Eks., beskæftige sig med disse Ting rent erhvervsmæssigt, havde Lejlighed til at kunne se, at dette maatte komme, og allerede den 6. Januar gjorde jeg i Københavns Kommunes Budgetudvalg opmærksom paa, at hvis Kommunen skulde laane, maatte Øjeblikket nu være kommet dertil, og Budgetudvalget henvendte sig til Finansborgmesteren og bad ham sætte sig i Bevægelse. Man skulde nu tro, at Statsgældsdirektøren var saaledes inde . . .

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Schovelin: Jeg skal lige straks komme til et naturligt Punkt, hvorved jeg foreløbig kan afslutte et Afsnit.

Altsaa, man skulde tro, at Statsgældsdirektøren maatte være saaledes inde i Københavns Kommunes Finanser, at han maatte forstaa, at det Tidspunkt var kommet, og havde forudset dette. Han blev imidlertid himmelforbavset over, at Københavns Kommune skulde laane Penge. Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen), tror jeg det var, sagde med stor Styrke og

gentog det, at den danske Stat var den slettest mulige Husholder. Jeg maa sige, at han forglemte der Københavns Kommune, og jeg følte mig som Borgerrepræsentant ligefrem krænket paa Hovedstadens Vegne, for jeg synes, at den er lige ved at komme ind som en smuk Nummer 1. For den Mand, der som Statsgældsdirektøren ifølge sin Metier skulde være inde i den Slags Forhold, maatte det være klart, at nu var det naturlige Tidspunkt kommet, da København igen skulde laane. I Stedet blev Statsgældsdirektøren himmelforbavset og sagde, at det kom højst ubelejligt for Staten, for nu vilde den ogsaa laane. Det blev saa tilbudt fra Kommunens Side, at Staten skulde tage et saa meget større Laan, for at Kommunen derigennem kunde faa sine Penge, maaske endogsaa billigere. Tanken var i og for sig naturlig, men den blev ogsaa afvist. Man afviste endvidere det Tilbud, der kom underhaanden. Saa stod man da den 17. eller 19. Marts saaledes, at det hele strandede og gik i Fisk mellem Fingrene. Derfor tillader jeg mig at tro, at selv om der skulde komme en gunstig Situation igen, er der ikke nogen Garanti i den nuværende Finanstyrelse for, at en saadan Situation skulde blive rettidig og effektivt udnyttet.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne. Det næste Møde afholdes i Morgen Kl. 1 med Dagsorden:

- 1) Valg af 1 Medlem af det i § 6 i Lov om Saltvandsfiskeri af 4. Maj 1907 omhandlede Overnævn samt 1 Suppleant for samme.
- 2) Valg af 1 Medlem til at indtræde i den i Henhold til Lov Nr. 50 af 27. Marts 1903 nedsatte Kommission til Overvejelse af Spørgsmaalet om en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring.
- 3) Fortsættelse af første Behandling af: Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1911 til 31. Marts 1912.

Mødet hævet Kl. 4⁰⁵.